

Rozważania: środa 33 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na środę 33
tygodnia okresu zwykłego.
Proponowane tematy to:
rozwijać dary, jakie Bóg nam
dał; powołani do odkupienia
swoich własnych czasów;
zaufać własnym talentom.

- Rozwijać dary, jakie Bóg nam dał;
- Powołani do odkupienia swoich własnych czasów;
- Zaufać własnym talentom.

PODCHODZĄC KU JEROZOLIMIE, już niedaleko od świętego miasta, Pan Jezus opowiedział grupie swoich towarzyszy przypowieść o minach (por. Łk 19, 1-27). Pewien człowiek szlachetnego rodu wyrusza do odległych krain i powierza swoje dobra kilku sługom, aby przysporzyły one dochodu. Każdy ze sług otrzymuje tę samą ilość pieniędzy: jedną minę, która była równoważna pół kilogramowi srebra. Wszystkim daje tę samą wskazówkę: «Zarabiacie nimi, aż wrócę» (Łk 19, 13). Każdy z tych sług otrzymuje do swych rąk dar, i ich pan prosi ich, aby zaczęli nim obracać, aby przyniósł owoc.

Patrzenie na nasze własne talenty pomaga nam zrozumieć zaufanie, jakie Pan w nas pokłada. Są one jedynym i osobistym sposobem, jaki mamy, aby uczestniczyć w Bożej misji. Nasze talenty są darami, które ubogacają Kościół, świat i

społeczeństwo. Oprócz tego, wraz z naszymi osobistymi cechami, otrzymaliśmy wielki dar wiary w Chrystusa i możliwość przeżywania Jego własnego życia poprzez sakramenty, te *nieskończone skarby miłości, miłosierdzia, dobroci*^[1]. «Przez nie zostały nam udzielone drogocenne i największe obietnice, abyście się przez nie stali uczestnikami Boskiej natury» (2 P 1, 4).

Władca z tej przypowieści ufa swoim sługom, wiele pozostawia ich wolnej inicjatywie. Nie udziela im szczegółowych instrukcji, mówiąc im co konkretnie mają zrobić, pozostawia konkretne decyzje w ich rękach. Dwóch z ich szybko to zrozumiało. Potrafili działać w sposób wolny i hojny, mieszcząc się w szerokich planach swojego pana. Zrozumieli, że ten gest wyrażający zaufanie wobec nich jest wezwaniem do hojnego rozwijania własnych

talentów i do otwarcia się na swoich współobywateli. «Jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej służcie sobie nawzajem tym darem, jaki każdy otrzymał» (1 P 4, 10-11).

«GDY PO OTRZYMANIU godności królewskiej wrócił, kazał przywołać do siebie te sługi, którym dał pieniądze, aby się dowiedzieć, co każdy zyskał» (Łk 19, 15). Dwaj pierwsi słudzy otrzymali hojną nagrodę za swoją pracę: sprawili, że powierzony im skarb przyniósł duży zysk. Król ucieszył się i powiedział im odpowiednio: «Dobrze, sługo dobry; ponieważ w drobnej rzeczy okazałeś się wierny, sprawuj władzę nad dziesięciu miastami!» (Łk 19, 17) oraz «I ty miej władzę nad pięciu miastami!» (Łk 19, 19).

Dary «jakich Bóg nam udzielił nie są nasze, zostały nam dane abyśmy używali ich na chwałę Bożą –mówiła święta Teresa z Kalkuty–. Bądźmy hojni i wykorzystajmy wszystko co mamy dzięki dobremu Bogu»^[2].
Zwykle to zarabianie będziemy praktykować poprzez normalne wydarzenia naszego życia, w tym co codzienne, w tych zadaniach i relacjach, które w oczach świata mogłyby wydawać się bez większego znaczenia. «Niezależnie od tego co robimy, chociażby to była tylko pomoc komuś w przejściu przez ulicę, robimy to Panu Jezusowi. Nawet podanie komuś szklanki wody jest podaniem jej Panu Jezusowi», kończyła myśl święta. «Bóg liczy na naszą codzienną odpowiedź, złożoną z małych rzeczy, które stają się wielkie mocą łaski»^[3].

«Czy człowiek ma coś do podarowania Bogu? –pytał się pewien starożytny pisarz

chrześcijański—. Tak, swoją wiarę i swoją miłość. Tego właśnie Bóg oczekuje od człowieka (...). Boży dar istnieje, ale powinien także istnieć wkład człowieka»^[4]. W rzeczywistości fakt, że Bóg zechciał udzielić nam zdolności czynienia tak wielu dobrych rzeczy, zamiast zrobić je samemu, jest tajemniczym darem. Ta przypowieść pokazuje nam w jaki sposób Pan pragnie, abyśmy poprzez nasze zdolności pomogli mu dbać o inne osoby i przekształcić świat; to Boże zaufanie wobec nas tworzy różnorodność i mnogość. Jak mówił święty Josemaría: «Każde pokolenie chrześcijan powinno odkupiać, powinno uświęcać swoje własne czasy»^[5].

TRZECI SŁUGA z przypowieści nie myślał o pragnieniach swojego pana, ani nie chciał obracać pieniędzmi,

ale zatroszczył się jedynie o własne bezpieczeństwo: ukrył wszystko w chustce, aby oddać nienaruszone to, co otrzymał. «Panie, tu jest twoja mina» (Łk 19, 20). Trzeci sługa, w odróżnieniu od dwóch pozostałych, «w sposób nieodpowiedzialny zdecydował się na rozwiązanie najwygodniejsze: zwróci tylko to, co otrzymał. Teraz będzie zabijał czas: minuty, godziny, dni, miesiące, lata, czas całego życia!»^[6]. Porównując się do swoich towarzyszy, być może pomyślał, że otrzymane zadanie go przerastało i wolał wybrać drogę bez podejmowania ryzyka. Bez wątpienia stracił wielką przygodę rozwijania swoich wartościowych talentów.

Kiedy pan wrócił, ostro upomniał zaniedbanie tego sługi, który został nazwany *złym sługą* (por. Łk 19, 22), ponieważ nie sprawił, że powierzone pieniądze przyniosły dochód. Ukrycie pieniędzy, jak mówi święty

Beda, «oznacza tyle co pochowanie otrzymanych darów poprzez bezczynność spowodowaną lenistwem (...). Został nazwany „złym sługą” ponieważ był opieszale w wypełnianiu swojego obowiązku»^[7]. Dając się ponieść lękowi przed porażką i chęcią nie komplikowania sobie życia, zdusił w sobie dążenie do szczęścia, do którego był wezwany, szczęścia o wiele większego niż to sobie wyobrażał.

«Stoi przed nami wielkie zadanie – przypominał nam święty Josemaría–. Nie można zajmować postawy trwania w bierności, ponieważ Pan oświadczył nam otwarcie: *zarabiacie, aż wrócę*. Oczekując powrotu Pana, który wróci, aby posiąść w pełni swoje Królestwo, nie możemy siedzieć z założonymi rękami»^[8]. Nasza błogosławiona Matka z pośpiechem udała się, aby podzielić się własną radością ze swoją kuzynką; nie zakopała nawet

przez sekundę łaski, którą napełnił ją Bóg. Możemy prosić ją o tę samą odwagę, aby rozwijać talenty, jakich udzielił nam Stwórca.

[1] Por. Św. Josemaría Escrivá, *To Chrystus przechodzi*, nr 162.

[2] Św. Teresa z Kalkuty, *Największa miłość*, rozdz. 5.

[3] Fernando Ocáriz, *W świetle Ewangelii*.

[4] Orygenes, *Homilie o księdze Liczb*, nr 12, 3.

[5] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, nr 132.

[6] Idem, *Przyjaciele Boga*, nr 45.

[7] Św. Beda Czcigodny, *Catena aurea*, ad loc.

^[8] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, nr 45.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-sroda-33-tygodnia-okresu-zwyklego/> (16-03-2026)